

— Не ща!... Не ща!...

Миналъ единъ овчаръ и го попиталъ:

— Какво не щешъ, бе?

— Не ща царъ да стана! — отговорилъ старецътъ.

— Не искашъ ли? Чакай да те пусна, щомъ не щешъ.

И взелъ овчарътъ, та развързалъ човала, изтърсилъ дѣдото, а самъ той се пхналъ въ човала и извикалъ:

— Завържи сега човала, азъ искамъ царъ да стана!

Завързалъ старецътъ овчаря въ човала, взелъ му тоягата и подкаралъ овцетъ.

На сутринта селянитъ дошли, хвърлили завързания човалъ въ рѣката и си отишли въ селото. Но какво било учудването имъ, когато видѣли, че дѣдото си иде и кара цѣло стадо овце предъ себе си.

— Тю брей, той пакъ спечели! — завикали селянитъ и отъ завистъ щѣли да се пукнатъ. Па отишли при дѣдото и го попитали какъ спечели това стадо. Той се поусмихналъ, па имъ казалъ:

— Като ме хвърлихте въ рѣката, азъ слѣзохъ на дъното ѝ. А тамъ — овце, овце, цѣли стада. Старъ съмъ, та не можахъ повече да подкарамъ, а то още колко останаха!

— Тю брей, де да сме знаели и ние, — рекли селянитъ и хукнали къмъ рѣката.

Следъ тѣхъ затичали женитъ и децата. Стигнали до рѣката всички. Селянитъ започнали да скачатъ въ водата, а женитъ и децата чакали на брѣга.

Удавили се селянитъ, шапкитъ имъ се понесли надъ водата и се запремѣтали, а женитъ и децата гледали и викали:

— Ето, ето, ето още една черна овца!... Още една черна!... Още една! Стига!... Стига черни, брей!... Бѣли, бѣли ловете!...

Народна приказка

ЩАСЛИВЦИ

На моитъ ученици

Охолни, довольни,
подвижни, безгрижни
играемъ, не хаемъ,
умора не знаемъ.

Катъ птички, ний всички
умѣемъ да пѣемъ,
и радость, и сладость
ний лѣемъ, пилѣемъ.

Горитъ, рѣкитъ,
полята, цвѣтята —
засмѣни, румени
ний бродимъ на воля.

Охолни, довольни,
подвижни, безгрижни,
играемъ, не хаемъ,
умора не знаемъ.

Чичко Данчо

